

קובץ

אור וחום ההתקשרות

יא

לקוט שיחות ומכתבים
לחיזוק ועידוד בקשר
למצב באה"ק

ב"ה

קובץ

אור וחום ההתקשרות

לקוט שיחות ומכתבים
לחיזוק ועידוד בקשר למצב

פתח דבר

בקשר למצב בארץ הקודש ת"ו, ורבים השואלים ומבקשים לדעת מה הי' כ"ק אדמו"ר מבקש בשעה כזו, ליקטנו לקט אחר לקט משיחות, מאמרי ומכתבי כ"ק אדמו"ר זי"ע בקשר לתקופות שונות הוראות והדרכות שמהם

אולי יש ללמוד למצב ההווי.

קובץ זה נלקט עבור שלוחים, רבנים ומדריכים רוחנים אשר מבקשים לדעת מה ואיך לעורר את אנשי הקהילה והמושפעים. למותר לציין אשר יש לעיין במקור הדברים, בשיחות בשלימותם, וידע כל אחד מה מתאים וכו'.

הלקט נערך במהירות אשר על כן מבקשים שכל מי שיש לו הערות והארות, הוספות ותיקונים ישלח בדוא"ל clubeki@gmail.com וזכות הרבים תלוי' בו.

לתועלת אנ"ש והתמימים הרוצים לראות את השיחות בשלימותם, הוספנו קישורים להשיחות עצמם, ודברי תורה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר.

השיחות והמכתבים שבחוברת זו נעתקו ברשות הוצאת ספרים קה"ת, וועד הנחות בלה"ק, ותודתינו נתונה להם, וזכות הרבים תלוי בהם.

ונסיים בלשון הרב במכתבו למר זלמן שז"ר אחרי מלחמת ששת הימים מער"ח סיון תשכ"ז: "זמובן ופשוט שכולל, ולכל לראש, ובסגנון הכתוב, וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה הוי' במצרים והמסייעים שלהם, ומסר רבים ביד מעטים שהלכו במס"נ ל"עזרת ישראל מיד צר – שבא עליהם", ואז הרי בודאי ובודאי שיהי' כסיום הודאה הידועה – (שכאו"א יוסיף בתומ"צ, ביחד עם ההודאה מקול"ע למקור הנסים) – להודות ולהלל לשמך הגדול"

ד' מר-חשון ה'תשפ"ד

ועד אור וחום ההתקשרות
שע"י איגוד השלוחים

הדרכות מהרבי מהם אפשר אולי ללמוד בקשר למצב הנוכחי

א. אמונה שהכל מלמעלה ואין איתנו יודע עד
מה

בקשר לפיגוע במעלות, שבו נהרגו ל"ע עשרים ילדים
ונפצעו עוד בשנת תשל"ד

וזהו ענינים שהם לא מובנים ע"פ שכל, שהרי כל פעם שקורה דבר לא טוב צריכים לפשפש במעשיו, אבל כאן כמה שמחפשים לא מבינים מדוע קרו דברים כאלו, (כ"ק אד"ש בכה כאן) שזהו מה שכתוב בקללות בפ' תבוא "והפלא ה' וגו'" שקודם אומר הרבה קללות, ואח"ז ענין חדש שיותר גרוע מכל זה שזהו "והפלא", דבר פלא שלא מובן ע"פ שכל לגמרי..

וע"ד שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר לגבי השואה שפעם מישהו רצה להסביר למה זה קרה וכו', ואמר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר "דער אויבערשטער דארפמען אויך ניט פארענטפערן", כי זה ענין שלא מובן ע"פ שכל, אלא זהו "והפלא ה'"... ולכן לא צריך להצדיק אותו, וזה לא סותר לאמונה אדרבה הוא יודע שזהו "והפלא ה'" שזה בא מה' ושום דבר

לא מחליש אצלו את האמונה, ואדרבה מצד גדול האמונה שהוא מאמין שזה בא מה' אז יש למי לטעון...

. . ועד"ז כאן היות שזה דבר שלא מובן ע"פ שכל וכמה שמפשפש במעשיו לא מבין למה זה קרה, במילא א"א להצדיק אותו, וזה באופן של "והפלא", במילא שרייט ער...והוא לא מסתפק בלצעוק אלא ג"כ עושה ופועל במבצעים באופן של "והפלא".

והרי א"א לומר שהקב"ה שמח מזה שהוא עשה כזה דבר... כי הקב"ה שמח רק מדברים טובים, שע"ז אומר "והי' כאשר שש וגו'" ומה שאומר כאן "כן ישיש" אין הכוונה שהוא שמח, אלא שמישש אחרים, כי אע"פ שהוא יודע שע"י דברים כאלו נעשו בישראל "ולבי ער".. לתורה ומצוות, אע"פ ש"אני ישנה בגלותא", מ"מ הוא לא שמח מזה שהפעולה צריכה לבוא דוקא ע"י ענינים כאלו.

(משיחת ש"פ נשא תשל"ד)

"אין לנו שום הסבר וביאור (ע"פ חכמת התורה) כלל וכלל על השואה, כ"א רק ידעת העובדה ש"כך עלה במחשבה לפני", ואשר "גזירה היא מלפני" [אף שבודאי לא באופן של חפץ (פנימיות הרצון) ח"ו, כאמור בתורה "שכינה מה אומרת קלני מראשי כו", כי אם, ש"ברגע קטן עזבתך"], בודאי ובודאי לא ההסבר דעונש על עוונות.

ואדרבה: כל אלה שנהרגו בשואה הם קדושים (כפי שנקראים בפי כל ישראל) כיון שנהרגו על קידוש השם (בגלל היותם יהודים) והשם ינקום דמם (כפי שמוסיף כל יהודי שמזכיר קרבנות השואה), ובנוסח התפלה ד"אב הרחמים": "קהלות הקודש שמסרו נפשם על קדושת השם . . וינקום נקמת דם עבדיו השפוך", היינו שהקב"ה מעיד עליהם שהם

"עבדיו" (שמציאותו של העבד היא מציאות האדון), ומבטיח ש"ינקום נקמת דם עבדיו השפוך" כיון ששפיכת דמים הוא היפך חפצו.

(משיחת עשרה בטבת תנש"א – מוגה)

"אין גו' אתנו יודע עד מה, אף אחד מאתנו אינו מבין (ואינו יכול להבין) כלל וכלל פשר הדברים, למה עשה ה' ככה!?! ... ועאכו"כ כשמדובר באשה צעירה, אמא לילדים קטנים שצריכים לאמם ויתגעגעו אחרי'... אלא שאין להאריך בענינים של טענות ומענות כלפי הקב"ה, ובלשון הכתוב "ברוב דברים וגו'", "על כן יהיו דבריך מעטים".

(משיחת ט' אדר תשנ"ב – מוגה)

ב. בטחון על ההווה והעתיד "טראכט גוט וועט זיין גוט" - טוב הנראה והנגלה

אין הפירוש בבטחון, שמאמין, שכיון שחסדי השם הם בלי מדידה והגבלה, בין לראוי בין למי שאינו ראוי, לכן הוא יקבל את חסדי השם בלי שום עבודה מצדו (כי לפ"ז בטל כל הענין דשכר ועונש) – אלא בטחון הוא עבודה ויגיעה בנפשו, והיא מביאה את חסדי השם הבאים כתוצאה מעבודת ויגיעת האדם לבטוח בה: ע"י שהאדם סומך באמת ובעומק נשמתו רק על הקב"ה לבד, עד שאינו דואג כלל, הרי התעוררות זו גופא פועלת שהקב"ה מתנהג עמו באופן זה, שמטיב עמו (גם אם לולא זאת אינו ראוי לזה).

וזהו תוכן הציווי "בטח בה" (וכיו"ב) – שהאדם צריך להשליך את יהבו על הקב"ה שייטיב לו בטוב הנראה והנגלה, וכאשר הוא סומך אך ורק על הקב"ה לבד (מבלי לעשות חשבונות, אם אפשר לו להנצל כו'), אזי ההנהגה עמו מלמעלה הוא מדה כנגד מדה, שהקב"ה שומר עליו ומרחם עליו גם אם ע"פ חשבון אינו ראוי לכך שיהי' טוב לו בטוב הנראה והנגלה דוקא.

וזהו פירוש דברי הצ"צ, שהבטחון עצמו יביא לתוצאות טובות, שאינו ענין צדדי לבד בבטחון, אלא זהו גדר הבטחון שנצטוינו עלי'.

(שיחת שמות לקוטי שיחות חל"ו)

**בקשר להידיעה שהגיעה על רצון שונאי ישראל לפגוע ר"ל
יש צורך להדגיש במיוחד ברכותיו של הקב"ה לכלל בני"י בכל
מקום שהם בכל המצטרך להם, מתוך הרחבה, בבטחון אמיתי,
ומתוך שמחה וטוב לבב, כולל ובמיוחד – קיום ההוראה הידועה
"טראכט גוט וועט זיין גוט", היינו, שהמחשבה לטובה פועלת
שיהי' טוב בפועל ממש, ועד שהקב"ה מקדים הטוב בפועל ממש
עוד לפני המחשבה לטובה.**

(שיחת כ"ח ניסן תש"נ – מוגה)

ג. להוסיף אמירת ג' פרקי תהלים ופרק ק"ג
ולתת צדקה (עבור לומדי תורה או מוסדות
המפיצים תורה) במקום תענית

בקשר להידיעה שהגיעה על רצון שונאי ישראל לפגוע ר"ל
כיון שגם ההוספה בתפלה צ"ל ברוח ההוראה "לחשוב לטובה"
– כדאי שההוספה בתפלה תהי' אמירת ג' מזמורי תהלים, דברי
שירות ותשבחות של "נעים זמירות ישראל".
ומה טוב – שיוכללו ביניהם (או יוסיפו עליהם) מזמור האחרון
שבתהלים . .

. . בהתאם להוראה האמורה "לחשוב לטובה" אין מקום לענין
של תענית – הרי מובן, ששלילת התענית מצד ההוראה "לחשוב
לטובה" אינה גורעת, ח"ו, בהעילוי דנתינת הצדקה (תמורת
התענית) הן בכמות הצדקה והן באיכות הצדקה.

ולכן כדאי ונכון שבקשר להנ"ל יוסיפו גם בנתינת הצדקה
בסכום השווה למזון סעודות היום (תמורת תענית) – סכום השווה
לשתי סעודות, ומה טוב סכום השווה לשלוש סעודות . . ומה טוב
– שההוספה בצדקה תהי' קשורה גם עם ענין של תורה, ליתן
צדקה עבור החזקת לומדי תורה, או עבור מוסדות שעוסקים
בהפצת לימוד התורה בכל מקום האפשרי.

(שיחת כ"ח ניסן תש"נ – מוגה)

ד. לחזק מבצע תפילין

שיחה דקיץ תשכ"ז לפני "מלחמת ששת הימים"

בקשר עם מצב ההוה בארצנו הקדושה, יש להשתדל ביותר ולפעול על מספר הכי גדול של יהודים שיניחו תפילין, בדוקות וכשרות ועד לאופן של הידור – כיון שבמצות תפילין יש סגולה מיוחדת לצאת בשלום מהקשיים שבמצב ההוה, כאמור לעיל, ש"כל המניח תפילין מאריך ימים" ו"ראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך . . אלו תפילין שבראש".

(משיחת ש"פ במדבר תשכ"ז וכ"כ התוועדות בקשר למלחמת ששת הימים)

בקשר עם זה שהנך הולך לצה"ל כפי שמסרו לי. קודם כל אאחל לך שתכנס לשלום ותחזור לשלום ושירותך בצה"ל יהי' גם כן בהצלחה ובשלום.

. . בודאי שמעת על דבר פניתי ובקשתי עוד לפני מלחמת ששת הימים, אשר כל אחד ואחד מבני ישראל יתחזק ויהדר בקיום מצות תפילין, ועל אחת כמה וכמה אלה אשר זכו ודרים הם בארץ ישראל, היא ארץ הקודש, ובמיוחד אלה אשר מגינים הם על הארץ ועל הדרים בה, בצה"ל בכלל ושומרי הגבולות וכו' בפרט, והדגשתי אשר אף שאת המצוות צריך לקיים משום שהן מצוות הבורא, בורא האדם ובורא העולם, הרי בכל זאת יש לכמה מצוות סגולות מיוחדות, וסגולה מיוחדת למצות תפילין שהיא מטילה אימה ומתישה כוחם של שונאי ישראל שלא יהינו

להתגרות בנו מלחמה, ובלשון הכתוב: וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך (ופירשו חכמינו ז"ל שהכונה לתפילין) ויראו ממך.

ויתרה מזו, אשר גם כאשר המצב מתדרדר עד כדי מלחמה בפועל, אז גם כן באה מצות תפילין שמניחים על הזרוע ועל הראש ומנחילה נצחון מוחלט לצבאות ישראל, כדרשת חכמינו ז"ל על הפסוק וטרף זרוע אף קדקד.

יש כמה השואלים ומקשים, איזו שייכות אפשרית להיות בין הנחת תפילין בבוקרי ימות החול פעם ביום – למהלך הענינים בחזית במשך כל היום והלילה, וכולי. וכיון שאי אפשר לבאר זה בשכל – הרי אינם רואים למה ועל מה יקבלו על עצמם לקיים המצוה. ועוד קושיות מעין זו.

והתשובה על זה מהצבא, שכללות מעמד ומצב הצבא מיוסד על קבלת עול ומילוי צו ופקודה של מפקד הפלוגה, אשר הוא מקבל עליו עולו של המפקד שעל גביו, וגבוה מעל גבוה – עד למפקד הראשי. ורק לאחרי מילוי הפקודה, ובזמן הפנוי ממילוי איזה תפקיד שיהי', אז באם רוצה החייל מתענין לחקור וללמוד הענין ולהבינו וכולי, ואפילו אם אינו יכול להבינו הרי סומך הוא על המפקד ועד למפקד הראשי.

ועוד, וגם זה עיקר, הרי בעניני סכנה ופיקוח נפשות – עושים כמה דברים שהם בגדר ספק וכמה ספקות אם יועילו, ואפילו דברים הקשורים בטרחה רבה ובהשקעת מרץ רב וכולי, ועל אחת כמה וכמה כשזוהי סכנת רבים ולא רק סכנת יחיד. והרי בעניננו – לדעת המאמינים בתורתנו תורת חיים – אין בזה ספק, אלא ודאי וודאי אשר זכות קיום מצות תפילין מגינה ומצילה מענין של

סכנה, וכאמור – סכנת רבים. ובצד השני, מה שצריך "להשקיע" בזה הרי זה רק רגעים ספורים וטרחה אפסית.

ועוד להוסיף, אשר בנוגע אליך הרי מכמה סיבות – הנהגתך שלך בזה בודאי תשפיע לטובה על אחרים, זאת אומרת, אשר גם אם תעשה האמור בדרך קבלת עול ובכל יום ויום, הרי נכפלת פעולתך בכל חבריך שיעשו כמוך, וזכות הרבים תלוי' בך.

בודאי אפשר שיהי' מישהו שישאל אותך (ועליך) כמה קושיות, קושיות שונות ומשונות, אבל הרי זה דוקא מתכונות נפש הנוער של תקופתנו שלא להתרשם מקושי' ואפילו לא מלעג של הסביבה, ואדרבה – מביטים על זה כאתגר וזה ממריץ אותם לעשות הדבר דוקא בפירסום, גלוי לעין כל.

סיכום מהאמור: אמונתי ודעתי ברורה אשר עתה ניתנה לך אפשריות יוצאת מן הכלל להוסיף בבטחוננו של עם ישראל בארץ ישראל ובעצמת צבא ההגנה לישראל, הן על ידי פעולתך והנהגתך האישית, והן על ידי פעולה האמורה של הפצת ענין האמור של הנחת תפילין בין חבריך שליט"א, ואין נוגע כל כך אם אפילו חלק מהם לא קיימו מצוה זו עד עתה. והרי במדה מסויימת המתגייס לצבא משנה כל אורח חייו בנקודות עקריות.

אכפול ברכתי אשר השם ית' שומר ישראל ישמרך בכל מקום שתהי', ובעת ובזמן המתאים יחזירך בריא ושלם בגופך ובנשמתך לביתך,

ובהוספה עוד הפעם, אשר מה שכתבתי את האמור הוא כי אמונתי מוצקה שזהו ענין של הוספה בבטחון של עם ישראל ושל צה"ל בפרט ושלך בפרטי פרטיות, ועל פי תורתנו תורת חיים –

אין לי רשות מבלי לכתוב לך האמור ועל כל פנים בקיצור, שהרי לפי גודל ערך הדבר – השורות הכתובות מעטות הן בכמות.

(ממכתב חמשה עשר באב תשכ"ט – אג"ק חכ"ו)

איתא בגמרא מסכת תענית (ח, ע"ב) והובא להלכה בשו"ע (או"ח סתקע"א), אשר יוצאי צבא במלחמה אסורים להתענות כדי שלא יחלשו. אמנם, אם רוצים להתענות כדי שהזכות תעמוד להגן עליהם, יקבלו על עצמם בשעת המלחמה להתענות אח"כ, בעת שיחזרו מהמלחמה, וזה יגן עליהם למפרע, היות והקב"ה יודע עתידות ולמעלה מהזמן, "הי' הוה ויהי' כאחד", ואצלו אין חילוק אם התענית כעת או אח"כ, ולכן בכל אופן התענית מגינה.

ועד"ז בנוגע להנחת תפילין, שמצד זה שאח"כ יניחו תפילין עם יהודים, הקב"ה הגן כבר קודם בשעת המלחמה, ולכן צריך להשתדל ככל האפשרי להניח כעת עם כמה שיותר יהודים, כדי להשלים על ההגנה דמקודם.

(משיחות ש"פ בהעלותך תשכ"ז)

ה. עידוד חיילים דרך הנחת תפילין ולבישת ציצית

כאשר שואלים קושיות: מה הקשר בין הנחת תפילין או לבישת ציצית להרמת ה"מורל" וכו'?

ובכן, כבר נתבאר לעיל שזה כמו בכל הענינים, פיזיקה, רפואה, נשק וכו' - שלא נוגע הבנת הענין בשכל; נוגע מה שניסו וראו שהדבר הצליח, בניגוד לדרך הקודמת שניסו וראו את התוצאה ההפוכה רח"ל.

אם ירצה, הנה לאחרי כן, בשעת הפנאי שלו, יחקור וילמד מהי הסיבה לכך שדרך זו הצליחה ולא דרך אחרת; אבל מה שעליו לעשות מיד - לתת למי שצריך את הנשק שכבר נוסה במשך יותר משלשת אלפי שנה ותמיד הצליח, ובודאי ובודאי יצליח גם עכשיו: "והי' מחניך קדוש", שע"ז "ה' אלקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויביך לפניך".

(משיחת יט כסלו תשל"ד)

1. כינוסי ילדים "מפי עוללים" ולימוד תורה של תשב"ר

בקשר למלחמת יום כיפור

תתנו דעתכם על הזכות המיוחדת שיש לילדי ישראל, זכות הנוגעת לכל עם בני ישראל, על פי דברי דוד המלך עליו השלום: מפי עוללים ויונקים יסדת עוז להשבית אויב ומתנקם - להשבית גם אותו אויב שהביאנו ל"בין המצרים" ועודנו מתנקם בעמנו עד היום הזה, שהדרך לנצחו ולהשביתו הוא על ידי "עוז", היא תורתנו הקדושה הנקראת עוז, הנלמדת ובאה מפי עוללים וגו'. ועד כדי כך גדול כוחם, אשר, כהודעת חכמינו זכרונם לברכה, אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן, הבל שאין בו חטא, כלומר, של ילדי ישראל שלא הגיעו עדיין לגיל מצות.

ובהמשך להאמור יש לשים לב במיוחד לדברי נביאנו, חזון ישעיה' בן אמוץ: ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה. אשר אחד הפירושים של "משפט" בזה הוא - התורה. זאת אומרת שעל ידי לימוד התורה וקיום מצוותי', ובפרט מצות הצדקה, מקרבים הגאולה. וענין הצדקה הוא, בדומה להאמור בתחילת המכתב, צדקה עם הגוף וצדקה עם הנשמה: צדקה עם הגוף - כפשוטה, לתת צדקה לעניים, או להפריש לשופר של צדקה. וצדקה עם הנשמה היא להשתדל שיוסיפו החברים והידידים בעניני תורה ומצות, על ידי היות כל אחד ואחת מכם דוגמא חי', ולדבר עמהם בזה בדברים היוצאים מן הלב.

כיון שעז רצוני ותענוג גדול יהי' לי להיות שותף עמכם בזה,
בקשתי לתת לכל אחד ואחת מכם מטבע במטבע המדינה שאתם
נמצאים בה - השתתפותי במעשה הצדקה הנ"ל.

(ממכתב ט"ו תמו תשל"ג "לכאו"א מהתלמידים והתלמידות שעדיין לא
הגיעו לחינוך" ועיין שיחת ש"פ תבוא תשל"ג ועוד)

ז. לימוד התורה בכלל וחיזוק התומ"צ

בקשר למלחמת ששת הימים

בקשר עם המצב הנוכחי של אחיכם ואחיותיכם – אחינו ואחיותינו – הנמצאים בארץ הקודש, בארץ ישראל. והם עומדים עתה במצב כזה שהקב"ה מגין עליהם ושולח להם את ברכותיו ואת ישועתו במדה יתרה, כדי שיצאו – והם אכן יצאו – מהמצב הנוכחי בהצלחה.

- מוטל עליכם (ועלינו) חוב וזכות מיוחדים לסייע להם. אתם – עי"ז שתלמדו פסוק אחד יותר בתורה, תקיימו עוד מצוה ועוד מצוה, מבלי להחמיץ שום הזמנות בזה, ותפעלו בזה גם ע"פ הציווי "ואהבת לרעך כמוך", להשפיע על קרובים, ידידים ובני משפחה, שגם הם ינצלו את כל האפשרויות שבידיהם כדי להפיץ את התורה ומצוותי' – שכדברי רשב"י, הרי זה מציל כל איש ישראל בכל מקום שהוא מהקשיים שנתקל בהם, ומביא לו את ברכותיו של הקב"ה במדה יתרה, ישועה והצלחה.

(משיחת ל"ג בעומר תשכ"ז – מוגה
ועיין בשיחות חורף תשל"ח עד"ז)

ח. תורה, תפילה וצדקה, ובפרט בבסיסי צה"ל

בקשר לפיגוע במעלות, שבו נהרגו ל"ע עשרים ילדים

ונפצעו עוד בשנת תשל"ד

בענין זה ישנו דבר פלא – כאמור לעיל, שכדי שתהי' העבודה
בנקל יותר, יש דברים שרואים גם בעיני בשר:

התביעה שמגיעה מהחיילים (לאחרי הקדמת השלילה, שלא
ישלחו להם אנשים שאומרים בדיחות וליצנות או שאר ענינים
שאין בהם תוכן (כנ"ל סי"ד)) היא – שישלחו להם (להבדיל)
תפילין, סידורים וספרי תהלים.

ובכן: תפילין – הו"ע מצוות מעשיות, שהרי "הוקשה כל
התורה כולה לתפילין", ד"אמר קרא והי' לך לאות על ירך ולזכרון
בין עיניך למען תהי' תורת ה' בפיך" שמזה למדים על כל המצוות
שצ"ל "מן המותר בפיך".

סידור – הו"ע התפלה, ותהלים, שהוא א' מספרי תנ"ך – הו"ע
התורה.

ובנוגע לענין הצדקה – חשבתי תחילה היכן ישנו כאן ענין
הצדקה, עד שתפסתי, שעצם העובדה שהם נמצאים שם, ומגינים
בגופם על כל אלו שנמצאים מאחוריהם, הו"ע של צדקה בגופו,
שהיא נעלית יותר מאשר צדקה בממונו, וצדקה תמידית – לא רק
בשעה שהוא ער, אלא גם בשעה שהוא ישן, כיון שעצם היותו שם
מטיל אימה, שלכן לא מתקרב האויב, בגלל שידע ששם ישן פלוני
בן פלוני, כך, שאפילו בשעת השינה ה"ה מקיים את ענין הצדקה
בגופו.

. . ולכן, דבר נכון ביותר – כפי שכבר ניסו כמ"פ והיתה בזה התעוררות גדולה – שבכל מחנה ובכל גדוד ובכל פלוגה, תימצא קופה של צדקה, כך, שכל הרוצה יהי' לו מקום שבו יוכל ליתן צדקה במקומו [שהרי לא נמצאים שם עניים שיוכל ליתן להם ביד, ולכן יש צורך שהממון יצא מרשותו ויכנס לרשות של גבאי-צדקה, שאז הוא עשה את שלו], ועי"ז יהי' אצלם קיום ענין הצדקה בפשטות, באופן שהגוף ירגיש שנתן היום צדקה.

ואפילו אלו שלא יתנו – הנה כשיעברו ויראו שמונחת על השולחן או קבועה בקיר "קופה" שעלי' רשום "צדקה", הרי זה יזכיר להם על ענין הצדקה, וכיון ש"לב ישראל ער הוא", בודאי תהי' לזה תוצאה, שיקיים מצות צדקה לעת מצוא, ויותר מאשר "לעת מצוא".

וכך תינתן להם האפשרות שיהיו אצלם כל ג' הסוגים שהם ג' קוים: תורה ותפלה וגמילות חסדים (צדקה).

וכמדובר כמ"פ – שייך ענין זה לכל אחד ואחת:

ענין התפלה – שגם נשים "חייבין בתפלה, דרחמי נינהו" (וע"ד לשון הגמרא: "נשי לא בעי חיי" – בתמי'); ועד"ז בנוגע לתורה – שגם "נשים מברכות ברכת התורה, שהרי חייבות ללמוד מצות שלהן כו'" (כפי שמביא רבינו הזקן בשו"ע); ובנוגע לצדקה – הרי אדרבה, כדברי הגמרא במסכת תענית שהצדקה שעושה האשה פועלת יותר מאשר הצדקה שעושה האיש, כיון שהוא נותן צדקה בממונו, ואילו היא נותנת לחם או בשר וכו' שמיד מחי' נפש העני בפועל.

ועד"ז בנוגע לבנים ובנות, ועד לקטני קטנים, ובפרט בבואנו
מהענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף . . למען ישמעו
ולמען ילמדו . . ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת" – שיש
לחנך את הקטנים והקטנות, קטני-קטנים וקטני-קטנות בכל ג'
ענינים הנ"ל, ולהעמיד עי"ז "צבאות הוי" בשלימותם.

(משיחת ש"פ במדבר תשל"ד)

ט. מבצע אות בספר תורה

בקשר למלחמת לבנון

צריכה להיות השתדלות מיוחדת בנוגע ליהודים הנמצאים ב"צבא הגנה לישראל", שתפקידם – להגן על בני בגופם כפשוטו, והם עושים זאת במסירות נפש – צריכים להשתדל שלכאור"א מהם יהי' כלי בטחון הכי חזק, היינו, התקשרות עם "נותן התורה", ע"י קניית אות בספר תורה שניתנה לכאור"א מישראל בתור יחיד, כמ"ש אנכי ה' אלוקיך גו", לשון יחיד, בתוככי כלל ישראל.

(משיחת י"ט כסלו תשמ"ב)

י. מבצע מזוזה

בקשר למבצע אנטבה

יש לכל מצוה סגולתה המיוחדת (נוסף על הצד השווה שבכל המצוות שהם "מגנא ומצלא"), ע"ד צדקה שיש לה סגולה מיוחדת – "בשביל שיחי' בני" (ראה פסחים ח, א) עד"ז במבצעים, הענין הכי בולט שבו יש ענין הבטחון בגלוי – הרי זה ענין המזוזה, שענינה הוא כמבואר במאמרי רז"ל (ראה זח"ג רסה, ב) כשמגיע המלאך שהוא היפך הטוב, ורואה שעל הדלת יש מזוזה, בורח הוא משם, והיות והצבא מרום, השר של האומה בורח במרום, הרי בדרך ממילא מתבטל ההתנגדות של האומה כאן למטה, ואדרבה "תפול עליהם אימתה ופחד".

ענין התפילין שבראש זה גם "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" (ברכות ו' א), אבל גוי רואה זאת בעיני בשר, במילא רואה זאת רק בשעה שמונחים עליו, משא"כ בשבת ויום טוב ובלילה, משא"כ ענין המזוזה הרי היא בין בלילה בין ביום.

והיות וכתוב שהיא מגינה על כל הענינים שבתוך הבית, ומגינה על היהודים החיים בתוך הבית בו יש מזוזה כשרה – איפה שהוא נמצא כמו שכתוב "ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם", הנה מזה מובן שמכל עניני הבטחון צריך להיות השתדלות מיוחדת ביתר שאת וביתר עוז במיוחד בענין המזוזה.

ומצד זה ש"כל ישראל ערבים זה בזה" (שבועות לט, א), מזה מובן שאין הפשט שהמזוזה מגינה רק על ביתו – שם אכן היא עיקר ההגנה, אולם היות וכל בני ישראל מאוחדים איתו, ויתירה

מזה מעורבים בו, עד שהם קומה אחת, זה מונע היזק גם אצל יהודי שני, שהוא עדיין לא קבע מזווה, היות והיזק ליהודי שנה יזיק גם ר"ל למי שיש לו מזווה.

ולכן על ידי שמוסיפים מזווה כשרה וקובעים באופן כשר באיזה מקום שיהי', הרי זה מוסיף הגנה והצלה לא רק בחדר ובבית איפה שקבעו שם המזווה, אלא זה מוסיף הגנה והצלה בכל בתי ישראל בכל מקום שהם, וזה מוסיף בהגנה והצלה של כל בני ישראל שנמצאים בבתים ובחדרים, ובלשון הכתוב "ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועוד עולם".

(משיחת ט"ו תמוז תשל"ו)

בקשר למבצע אנטבה

ובפרט לאחרי המאורע לאחרונה, שזהו ענין של אזהרה כמדובר כמ"פ, שלכן רואים שצריכים להשתדל עוד יותר בענין של מזווה, שזה פועל שמירה והגנה לבני ישראל.

ובפרט לפי הידיעות שהגיעו שבדקו המזוזות אצל החטופים, וראו שאצל רובא רובא הי' חסר בענין המזווה, או שבכלל לא היו להם מזוזות, או שלא היו בכל החדרים וכו', הי' חסר להם בשמירה שמצות מזווה פועלת.

- אין זה ענין של קטרוג עליהם, אלא הם לא ידעו גודל היוקר והחשיבות של מצות מזווה, אבל לאחרי שרואים האזהרה, מראה זה על גודל החשיבות של מבצע מזווה, שלכן מוטל עליהם חוב שלא יתביישו, ויפרסמו שאצלם הי' חסר במצות מזווה, שזה יפעל גם אצל אחרים שיראו מכאן ולהבא לתקן הענין.

(משיחת ש"פ מטו"מ תשל"ו – מתורגם)

ע"י שידייקו בענין המזווה ובזירוז ובהקדם ובשמחה וטוב לבב, לכל לראש אצל כל החטופים כל אחד ואחת בביתם, שיהי' בהקדם מזווות כשרות, ולקבוע באופן כשר, על כל דלת ודלת המחוייבת במזווה.

ושהם יפיצו גם גודל ויוקר הענין, ולהשפיע על כל אחד ואחת, שהם יכולים להשפיע, שיעשו זאת גם בביתם.

ומזה מובן גם לאנשי הצבא, שזכו עם הבחירה חופשית בזה, שעל ידם ועל ידי המסירות נפש שלהם, ניצלו עשרות יהודים לחיים כפשוטם, והביאום אח"כ ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה גו'", הרי נוסף על זה שכל אחד יראה שבביתו הפרטי יהיו בהקדם מזווות כשרות, וקבועות באופן כשר, על כל דלת ודלת המחוייבת במזווה.

צריכים לראות שבכל מקום בו אנשי הצבא, הן בארץ הקודש והן בחו"ל, אם נמצאים שם יהודים, וזה חדר וחצר שמחוייב במזווה, שיהי' שם מזווה, ושיפעלו באופן של זריזות, שבענין הזריזות הרי עומד כל הצבא, ומקיימים מיד הפקודה, עאכו"כ פקודה של מלך מלכי המלכים הקב"ה – שבכל דלת ושער המחוייבת במזווה יהי' מזווה כשרה, וקבועה באופן כשר.

וזה יוסיף בענין הבטחון, ובאופן של בטחון מהקב"ה, שלמלכתחילה "לא אשים עליך כי אני ה' רופאך", שמלכתחילה לא יגיעו לאפשריות ואפילו לקס"ד של אויב ומתנקם, היות ו"תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן", עד שיהפכו למסייעים, באופן של "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", ובקרוב ממש, ובאופן של טוב הנראה והנגלה, לכל אחד ואחד איפה שהוא נמצא.

(משיחת ער"ח מני"א תשל"ו – מתורגם, ועיין שיחת עקב ה' לקו"ש ח"ט)

יא. אחדות

בקשר לרצח בקראון הייטס

וע"י ההתכללות והאחדות בישראל, שע"ז נמשך בהם משם הוי', יכולים הם לפעול כל מה שהם רוצים ("לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות") גם כשהן במצב בלתי רצוי, כדרשת רז"ל עה"פ "חבור עצבים אפרים הנח לו", יוצאין למלחמה ונוצחין, ועאכו"כ כשישראל עוסקים בתורה ומצוות [שגם התורה נקראת שלום, ו"כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"], ועאכו"כ לאחרי כל העבודות הכלליות דחודש תשרי הנמשכים על כל השנה [ובפרט לאחרי העבודה דשמח"ת (סיום וחותם העבודות דחודש תשרי) שמצות היום בניגונים וריקודים, שבזה ניכר בגלוי האחדות דישראל, שכל ישראל מרקדים בשוה], הנה עי"ז לא רק שהם מנצחים כשהם יוצאים למלחמה, אלא שאין צריכים למלחמה כלל, ואפילו לא להטלת אימה ופחד על המנגדים ("תפול עליהם אימתה ופחד"), כי גם אלו שהיו תחלה מנגדים נהפכים למסייעים, "פדה בשלום נפשי".

(ממאמר ד"ה וירח ה' – נח תש"מ)

יב. שמחה

בקשר לרצח בקראון הייטס

ואילו בנוגע לענין המס"נ – הרי זה נעשה ע"י נשמה בגוף, באופן טוב ומתוך הרחבה, באופן של מס"נ בכח שכיון שבמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא (כתורת הבעש"ט) הרי זה נחשב כמו מס"נ בפועל, אבל, כיון שרצונו של הקב"ה שבנ"י יעבודו עבודתם בשמחה, כמ"ש עבדו את ה' בשמחה, ויודע מעמדם ומצבם כו' שדעתם קצרה, לכן, נוטל ומסלק את כל הנסיונות וכל ההעלמות וההסתרים, ועוד כשנמצאים בימי הגלות, בחושך כפול ומכופל דדרא דעקבתא דמשיחא, קודם ביאת משיח צדקנו, הנה למרות שבנ"י הם במעמד ומצב של כבשה אחת בין שבעים זאבים, גדול הוא הרועה שמצילה ושומרה, ובאופן שלכל בני ישראל הי' אור במושבותם.

(ממאמר ד"ה וירח ה' תש"מ)

יג. אמירת "הריני מקבל" ו"אך צדיקים"

בקשר למצב העולם שהולך ומתדרדר מיום ליום. כפי שרואים לאחרונה ש"מלכיות מתגרות זו בזו" באופן מבהיל ביותר (ובפרט שרוצים לערב בזה ח"ו את בני" כו'),

. . ובהתאם לכל זה – צריכים בני" להוסיף בעבודתם, ובמיוחד – הוספה בתפלה, ובקשה להקב"ה הקשורה עם ענינים הנ"ל . .

בין הענינים הנוגעים לכללות התפלה - ע"פ המבואר בספרי גדולי ישראל בדורות שלפנינו (כדלקמן) – ישנם ב' ענינים עיקריים:

(א) בתור הקדמה לתפלה – לומר "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך", שזה פועל יותר שהקב"ה ימלא הבקשות שבתפלה.

ומקור הדבר – בכתבי האריו"ל, ואדמו"ר הזקן מביא זאת בסידורו – סידור שסידורו שיהי' שוה לכל נפש (אף שלא הביא בסידורו כו"כ מכוונות האריו"ל).

(ב) בסיום התפלה (אחרי אמירת ג' הפסוקים אל תירא, עוצו עצה, ועד זקנה, שמסוגלים לפעול ביטול כל הגזירות) – אמירת הפסוק "אך צדיקים גו'", שגם זה הוא ענין כללי שנוגע לכללות התפלה . .

(משיחות י"ט כסלו וש"פ וישב כ' כסלו ה'תשד"מ – מוגה)

יד. לימוד חת"ת

בקשר למלחמת יום כיפור

כאן המקום להעיר עוה"פ על ענין התורה והצדקה בכל יום, וע"פ מש"נ ציון במשפט (תורה) תפדה ושבי' בצדקה,

ובנוגע לתורה – נוסף על השיעורים דכאו"א – קיום שיעור חומש תהלים תניא.

והרי אמרו רבותינו נשיאינו הסימן בזה: ויסעו ויהי חתת אלקים על הערים אשר סביבותיהם

- שהמדובר הוא בנסיעת יעקב ובניו אל בית א-ל.

(ממכתב כללי תחלת מ"ח תשל"ד – אג"ק חכ"ט)

טו. תפקידו של הרב

בקשר לפיגוע במעלות

לדאבוננו, הנה במקום לזעוק על הצרה ע"י הפשפוש במעשיהם כו', ישנם כאלו שזעקו רק על רשעות המחבלים, באמרם שה"קווק" הוא "קווק" וכו' – שבזה לא חידשו מאומה, שהרי זה דבר ידוע לכל, ומקרא מלא דיבר הכתוב (עוד לפני מ"ת ועד"ז לאחר מ"ת) "והוא יהי' פרא אדם ידו בכל וגו'", ורש"י אומר לבן חמש למקרא ש"הלכה היא בידוע שעשו שונא ליעקב!"

ולהעיר ולהבהיר:

בודאי שצריך להרעיש את העולם, להפגין ולזעוק על הרשעות של המחבלים וכו', וזהו ענין שיש בזה תועלת כו'. וכפי שמצינו מקור לזה בתורה – כמסופר בגמרא ש"גזרה המלכות גזרה . . . הלכו ונטלו עצה ממטרוניתא . . . אמרה להם בואו והפגינו בלילה, הלכו והפגינו בלילה . . . וביטלום":

אבל צריך לדעת להבחין בין העיקר לטפל, ולדעת מהו תפקיד של מי שנמצא ברחוב – שהוא זה שצריך להפגין ולזעוק על רשעותם כו', ומהו התפקיד של רב, מנהיג ומדריך רוחני וכו', שמסתכלים עליו ורוצים לשמוע חוות דעתו בנוגע לרוחניות הענינים – שהוא צריך לזעוק: "אידן טוט תשובה", בואו ונפשפש במעשינו – להוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות, הנחת תפילין, שמירת שבת וכו'. והיינו, שעיקר החיות והלהט ("דער קאך") צריך להיות בביטול סיבת המאורע – "מעשינו כו'", ובדרך ממילא יש הצלחה גם בפעולות שעושים בדרך הטבע לבטל המסובב כו'.

. . אמנם, יש "רב" שטוען שאם ידבר אודות הצורך להוסיף בתומ"צ כו', יאמרו עליו הבעלי בתים שהוא "בטלן"... מדובר כאן אודות מחבלים כו', והוא בא וטוען שצריך לעסוק בתומ"צ – זוהי בטלנות, שמתאימה לדור הישן, ליהודי זקן שיושב ב"מושב זקנים", אבל הוא, שלמד ב"פאבליק סקול", מדבר אנגלית רהוטה, ויש לו תואר אקדמאי – לא מתאים לו הנהגה של "בטלנות", לדבר על תומ"צ כו', אלא צריך לדבר כמו פוליטיקאי ("קונגרס מאן").

. . אבל האמת היא – שממנו מצפים לשמוע אודות רוחניות הענינים כו' ועל זה הוא מקבל דמי שכירות...

(משיחת ש"פ בה"ב תשל"ד)

טז. הודאה על הנסים "ויתן וחזור ויתן"

כשרואים את הנסים שהקב"ה עושה – מעורר זה ביהודי, את ההכרה שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו, ושהוא עושה תמיד נסים לבני, ו"הקדוש ברוך הוא מצילנו מידם" מאלה ש"עומדים עלינו".

ובפרט שהנסים העכשוויים מזכירים ומחזקים את הרגש אצל יהודי "לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים", וש"לא את אבתינו בלבד גאל הקב"ה ממצרים אלא אף אותנו גאל עמהם" – גאולת מצרים היא ההתחלה וכולל את כל הגאולות (אפילו גם גאולה ד"יגאלנו מן הצרות הבאות עלינו כו") כנ"ל,

ולכן נותנים שבח והודאה, "יודו לשמך", "למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו הוציאנו מעבדות לחירות מיגון לשמחה כו".

ועוד וג"ז עיקר: האופן העיקרי איך מקבל יהודי את הנסים ופועל שהקב"ה יוסיף בנסים – ע"י זה שהוא מוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור.

(משיחת כ"ו ניסן תנש"א – מוגה)

. . לבקר את אלו שזכו בזכות הגדולה ונפלאה למסור נפשם בפועל בהגנה על ארץ הקודש ועל עם הקודש, ולהתוועד עמהם במדה האפשרית ולפעול אצלם שמחה שפורצת גדר, ובמילא יתבטל ה"א-ל זר אשר בקרבך", ה"אויב ומתנקם" שישנו מצד היצר הרע, "בקרבך", ובמילא יתבטל גם ה"אויב ומתנקם"

שמבחוץ . . בהכרח שיהי' זה באופן מסודר, ועאכו"כ בנוגע לענין הקשור עם צבא . . למסור את הדברים הנאמרים עתה לאנ"ש שעומדים בקשר תמידי עם מפקדי הצבא, והם יבררו אצלם באיזה אופן, מתי ואיך ניתן לעשות זאת, אבל לא לעשות זאת על דעת עצמו – כל אחד בפני עצמו או אפילו כל הקבוצה הנמצאת כאן, או באי כחם, כיון שעד עתה לא היו הם אלו העומדים בקשר הדוק ותמידי עם מנהיגי הצבא שם".

(מיחידות כללית ב' מרחשון ה'תשל"ד)

ועוד והוא העיקר: ההכרה וההודאה ונתינת השבח לה' על הניסים שהוא עושה, נוסף על היותם ענין של הכרת טובה – זה גם נוגע לביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהגמרא אומרת: "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח .. אמרה מידת הדין לפני הקב"ה .. חזקי' עשית לו כל הניסים הללו (שניצל מסנחריב ונתרפא מחליו) ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח".

על-פי זה מובן בעניננו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמננו – הרי זה נוגע להבאת הגאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש!

ומזה מתקבלת הוראה עיקרית:

מאחר שכבר עומדים לאחרי כל הענינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפרסם אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים

שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבזה קשורה הגאולה
האמיתית והשלימה!

(משיחת ש"פ וישב תשנ"ב – מוגה)

ומה טוב – שיכולו ביניהם (או יוסיפו עליהם) מזמור האחרון
שבתהלים, שסיומו וחותמו "כל הנשמה תהלל י-ה הללוי-ה",
שבו מודגש שכאו"א מישראל, האנשים והנשים והטף, נותן שבח
והודאה להקב"ה על כל הטובות הברכות והצלחות שנתן לו, ויתן
ויחזור ויתן.

(משיחת כ"ח ניסן תשנ"ג – מוגה)

יז. שלילת "כוחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה"

בקשר למלחמת ששת הימים

למדתי בקיץ זה, במאורעות שבאה"ק ת"ו, אשר לכאורה אין כל ספק ומקום לספק וברור הוא אשר אך ורק יד ה' עשתה זאת וכו' ובכל זה לאחרי עבור שעה קלה לפי ערך כבר התחילו לקרר את ההתלהבות ולחזור לפירושים של כוחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה, ועד להדפסת החוברת הידועה מטעם הממשלה. ונראה תיכף לעיני כל אשר אף שרק פינה אחת נשארה שלא נגמרה בנצחון הנסיי האמור, כוונתי לזירה הדיפלומטית, הרי משהתחילו בהביאור דכחי ועצם ידי התחילו להיעמר ולהתוסף קושיים על גבי קושיים ותקלות על גבי תקלות ועד להמצב כהיום הזה, שעלול ח"ו וכו' וכו'. והנה מצאתי פירוש מאמר האמור במאורעות דימים אלו.

(ממכתב חוהמ"ס תשכ"ח – אג"ק חכ"ה)

בקשר למלחמת ששת הימים

בהמשך להאמור לעיל אודות ההתעוררות של בני"י, אפילו ה"אובדים" וה"נדחים", בעקבות הנסים הגלויים למעלה מהטבע לגמרי שאירעו לאחרונה, והצורך לנצל את ההתעוררות באופן שתבוא לידי ביטוי בלימוד התורה וקיום המצוות בחיי היום יום – הנה כיון שהיציאה"ר משתדל ביותר למנוע את קירובם של בני"י

לתומ"צ, הרי הוא מנסה לקרר ולבטל את ההתעוררות גופא, ע"י טענות שונות:

יש כאלו שבא אליהם לבוש באיצטלא דרבנן, וטוען, שע"פ תורה לא יתכן שההצלה והנצחון היו נסים מן השמים; כיון שאירעו הדברים ע"י פלוני כו', הרי זה מסטרא דשמאלא רח"ל.

וטענתו היא לא רק בנוגע להצלה והנצחון, אלא גם בנוגע להתעוררות של בני"י, שגם היא מסטרא דשמאלא רח"ל, באמרו, שאילו היתה זו התעוררות אמיתית מצד הקדושה, היו כולם צריכים להיות מיד שומרי תומ"צ.

ובפני אחרים טוען, שההצלה והנצחון היו בכח עצמם – "כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". אמנם בשעת מעשה, באותם ששה ימים, התפלאו כולם איך הי' יכול להיות מאורע כזה, ולא הי' להם שום הסברה בשכל, והי' אצלם בפשיטות גמורה שזהו נס מהקב"ה; אבל מיד לאחרי זמן קצר, באו "חכמים" (כפי שהיו אומרים פעם: "חכמי ליזשאַנקע") והתחילו לחפש ביאורים, ולטעון שזהו "כחי ועוצם ידי", ובאמת היו יכולים לעשות יותר טוב... ועד לטענה "אני אלקה"!... ומיד נמצאים גם אלו שרודפים אחריהם ("נאָך-לויפער'ס") ועונים "אמן", "אמן ואמן", ומדפיסים ומפרסמים את הדברים.

מאורע זה הי' באופן ש"אנו אין לנו אלא להשען על אבינו שבשמים", ו"ראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך" – לא ע"י כלי נשק וכלי זיין, אלא "שם ה'", והיתה אתערותא דלעילא כזו שפעלה ענין של השתחוואה ("והשתחו לה"), ועד שעשו דברים כאלו שלא היו שייכים לעשותם; ולאחרי כל זה, הנה כשמחפשים

דרכים להביא זאת לידי פועל – בא היצה"ר וטוען: למה לך לומר שזהו נס מן השמים – תמצא ביאור שזוהי פעולה שלך!

גוי, להבדיל, לא יעלה על דעתו סברא כזו שהנצחון הוא בכח עצמו, כיון שזהו דבר שאין לו מקום בשכל; אבל יהודי שיש לו בחירה חפשית – שהרי הקב"ה נותן לו כחות בלתי מוגבלים – יכול לבחור להשלות את עצמו ש"כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", אף שזהו היפך הנראה לעינים.

אמנם, כיון שהקב"ה הוא עצם הטוב, הנה מבלי הבט על כך שיהודי יכול לבחור בהיפך ח"ו, הרי הוא נותן את הכח שיהי' "ובחרת בחיים", עי"ז שיוכלו לראות את האמת. וכן בנדו"ד, שהקב"ה נתן את האפשרות להבחין ברמאות ("פאלשקייט") שבטענותיו של היצה"ר.

(ש"פ בראשית, מבה"ח מרחשון

(התוועדות ב – המשך להתוועדות יום שמח"ת), ה'תשכ"ח)

יח. לנצל את ההתעוררות

בקשר למלחמת סיני (מבצע קדש)

לצערי הכי גדול, אין מגיעות כל שמועות לכאן מפעולות אנ"ש בכרם חב"ד בכלל, ובהפצת המעינות חוצה ביחוד. וכנראה שאפילו ההוראה באצבע מלמעלה בהמאורע דזמן האחרון, לא פעלו בזה כלל וכלל כל תווזה, וכשרואים בעיני בשר שכאשר איש בשר ודם קורא לגיוס - נשמעים בלי כל היסוס וספק וממלאים אחרי כן פקודות כל אלו הנמצאים בדרגא אחת למעלה ממקבל הפקודה, אף ששניהם בערך זה לזה, ולפעמים כמה מעלות במקבל הפקודה על נותן הפקודה, אלא שבמקצוע המיוחד יש לנותן הפקודה איזה קדימה.

ומובן הלימוד ומוסר השכל שצ"ל מזה - בהנוגע למלאות פקודת רבותינו נשיאינו וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, העומדים בינינו ובין ה' אלקינו, ומוסרים פקודות מממה"מ הקב"ה ומהעיקרים בזה, ואהבת לרעך כמוך, שבמילא - צריך להחדיר יהדות אמיתית, תורתנו ומצותי' באור וחום חסידותי, ותמורת זה מתעסקים בכל הענינים האפשריים (וחוששני לכל לראש - בפחדי שוא מה יולד יום מחר, ומה יהי' בעוד שעה ושעתים, שאין מזה כל נפק"מ בהנוגע לפועל שעליו לעשות בהווה, והפחד מורה על החסרון בבטחון ושהאמונה היא בדרך מקיף), ואין איש שם על לב למלא התפקיד הנפשי והפנימי דהפצת המעיינות, שהוא דרישת השעה ביחוד, כיון שנתעורר לב ישראל ונזדעזע ביותר, וכמה חרכים נעשו בהמחיצה המפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים.

פשוט שח"ו ללמד היפך זכות על מי שהוא, רק שמנסה הנני עוד הפעם ועוד הפעם, אולי בכל זה יתחילו להכיר באמיתית המצב, ומה השעה דורשת מאת כל אחד ואחת ואל ישעו בדברי הבל... ויהי רצון שימצא אותיות המתאימות להסביר את הנ"ל בכל מקום שהשפעתו מגעת, והעיקר שתהי' ההסברה באופן שתביא לפעולות ולא להחלטות ריקניות ולדברים בעלמא, וישתמשו בחלק היפה אשר ההשגחה העליונה העמידתם עליו, לטוב לכל אחד ואחת, בתוך כלל ישראל, ויבש"ט הוא וב"ב שיחיו בטוב הנראה והנגלה.

(ממכתב כסלו תשי"ז – אג"ק חי"ד)

בקשר למלחמת סיני (מבצע קדש)

כנראה מהעדר הידיעות - לא ניצלו אנ"ש כלל וכלל ימי הסגולה שעברו - בערך איזה שהוא להאפשריות דימי סגולה אלו בכלל, וביחוד בשנה זו אשר על ידי המאורעות היתה תזווה נוספת בכמה מבנ"י להתעוררות להקב"ה ואפילו לתורתו ומצותיו. וכמו שכתבתי איזה פעמים, איני יודע מה אוכל עוד לעשות בזה, כיון שכנראה מתעקשים בזה בתוקף הכי גדול לבלי לפעול מה להפצת המעיונות, ומצמצמים א"ע ומורידים א"ע לבחינת צומח ר"ל, שאינו יכול לזוז מהטפחים האחדים במ מתפשטים השרשים שלו.

(ממכתב ה' טבת תשי"ז אג"ק חי"ד)

בקשר למלחמת ששת הימים

א. כ"ק אדמו"ר שליט"א הזכיר - בקשר עם שעת הכושר שישנה בעקבות הניצחון המפליא של מלחמת ששת-הימים,

כאשר אין כל (מקום אפילו ל) ספק, וברור אשר אך ורק יד ה' עשתה זאת כו' שיש לנצלה להתעוררות כו', לקרוא לבני ישראל לשוב אל ה' – את המבואר בדרושי דא"ח עה"פ "והיה ביום ההוא ייתקע בשופר גדול", שהלשון "ייתקע" סתם, ולא נאמר מי הוא התוקע, מורה שיייתקע מעצמו. והעניין בזה, שכיוון שהתקיעה ב"שופר גדול" היא בכדי לעורר את האובדים והנדחים, לכן, תהיה התקיעה מעצמה, בלי שום אתערותא דלתתא כלל. כן הזכיר כ"ק אדמו"ר שליט"א באריכות מדברי כ"ק אדמו"ר (מוהרי"צ) נ"ע, שמבאר במאמרו דיבור המתחיל זה, שעניינו של ה"שופר גדול" הוא לעורר את נקודת היהדות שבכל אחד מישראל [י"א כי כ"ק אדמו"ר שליט"א גילה דעתו הק' כי הוא עומד להו"ל את המאמר ...](מ.מ.ל.)

(מייחידותי הרה"ג ר' משה צבי נריה ז"ל אדר"ח כסלו תשכ"ח –
התקשרות מס' תרס"ו)

בעת מלחמת ששת-הימים "ראו כל אפסי ארץ" את הניסים הגלויים שאינם מלובשים כלל בדרכי הטבע – שעשה הקב"ה לעם ישראל.

נס זה היה צריך לגרום ל"ארים ניסי על ההרים" – "נס" מלשון הגבהה – לרומם את היהודים על-ידי התנהגות יהודית ובכך לבטא את הכרתם בכך שזהו נס ומתנה מן השמים. וממילא, צריכים היו מיד להרבות ביהדות על-ידי בניית בתי-כנסיות ובתי-מדרשות, מקוואות-טהרה, ועל-אחת-כמה-וכמה ליישב את [=כל חלקי] ארץ ישראל.

(פורים תש"ח)

י.ט. עידוד לחיילים

בנועם קיבלתי [...] שלו, שכותב על דבר ביקור השלוחים שלי אצל היחידה שלו ומהעידוד וכו'.

ויהי רצון שהתרשמותו שלו ושל חבריו שיחיו תהי' בר קימא, זאת אומרת שהרושם והעידוד יתורגמו למעשה בפועל בחיי היום יום ברוח זה, כלומר ברוח דברי התורה שנשמעו והמצוות שנעשו בעת הביקור, שהרי זהו ענין התורה, כשמה תורת חיים – הוראה בחיים, חיי היום יום בהנהגה בפועל על פי התורה ומצוותי'.

וזכות מיוחדת ונפלאה לכל אלה אשר ההשגחה העליונה בחרה בהם להגן על עמנו, עם קדוש לה', ועל גבולות ארצנו, ארץ הקודש, ארץ אשר עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה.

עם כל זה רואים אנו בהנהגת הקב"ה בעולמנו, אשר הטביע בטבע האדם, שכל מי שרואה גדולתו ומעלתו באיזה שטח שיהי' ואף כי בשטח האמור, שיתעורר אצלו החשק והרצון ללכת מחיל אל חיל, ועל דרך שאמרו חכמינו זכרונם לברכה בשטח הגשמי, "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, מאתיים רוצה ארבע מאות", ועל אחת כמה וכמה שכן צריך להיות בענינים רוחניים.

מכאן התקוה חזקה אשר אלה שזכו והצליחו להגן על הארץ ועל יושבי', הגנה כפשוטה, ילכו מחיל אל חיל וממעלה למעלה גם בהגנה על הנפש ועל הרוח ועל הנשמה של עמנו וארצנו, שהם תורתנו, תורת חיים, ומצוותי' עליהם נאמר וחי בהם,

והרי הראה עם ישראל בכל התקופות השונות ומשונות בדברי הימים שלו, שעיקר גבורתו הוא בהגברת הצורה על החומר, הרוח על הגשם, והנשמה על הגוף.

וכמדובר כמה פעמים, שכשרון במיוחד בזה לאנשי צבא, אשר חינכם הצבאי במשך זמן ארוך עד שנעשה כעין טבע אצלם, קובע בהם התכונה למלא פקודה תיכף לקבלתה, בקבלת עול ובמסירות נפש (מסירות הרצון ועד למסירות נפש ממש), ובסגנון הידוע בשעת קבלת התורה מסיני: "נעשה (עשי' בפועל קודם ל) ונשמע" (הבנת הטעם).

ועוד נקודה עקרית בחינוך הצבא, שכל ענין צבאי הנוגע לאיש צבא באופן מיוחד, אינו ענין פרטי שלו, כי אם ענין הנוגע לקיום כל הצבא וקיום האישים והענינים עליהם הצבא מגין, שלכן על איש הצבא למלאנה ובמילואה מבלי להרהר אם חשובה היא או פרטי', כיון שרק המפקד הראשי יודע חשיבות כל פרט בהנהגת הצבא והוא המחליט מהו טפל ומהו עיקר.

והרי שני העיקרים האמורים הם גם יסודות החיים של כל איש יהודי בחיי היום-יום שלו על פי תורת ה' ומצוות ה'.

ויהי רצון אשר בקרוב ממש לא יהי' עוד צורך בהגנה על הגוף ועל הגשם וכו' כי יתן ה' שלום בארץ, ושכבתם ואין מחריד, והנצחון יהי' בשטח ההגנה על הרוחניות של הכלל ושל הפרט, ועד כהמשך הכתובים – והייתי לכם לאלקים ואתם תהיו לי לעם, ואולך אתכם קוממיות (רש"י: בקומה זקופה), מבלי להתרשם מעמי הארץ, ואין צריך לומר מבלי לחקות דרכיהם וכו', שהרי עמנו עם לבדד ישכון, עם אחד, החי על פי תורתו, תורה אחת,

הנתונה מא-ל אחד, ה' אלקינו בשמים ובארץ, אשר מלכותו בכל משלה.

(ממכתב חורף תשל"ד – אג"ק חכ"ט)

ובמיוחד אשר ה' אלקי צבאות ינחנו בתפקידו הכי אחראי, שבודאי כשנותנים למישהו תפקיד ניתנים הכוחות להוציא התפקיד לפועל על הצד הכי טוב, ומכל שכן תפקיד הנוגע לצבא ישראל וכלשון הכתוב "כי ה' אלקיכם ההולך עמכם להלחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם" (דברים כ, ד) ואומר "כי ה' אלקך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויבך לפניך והי' מחנך קדוש" (שם כג, טו) ועל אחת כמה וכמה בשעה של מתח וכולי. שרק יראת העונש ופעולות תגמול ביכולתה למנוע חבלנות וכו'.

והמברך את עמו ישראל בשלום ישים שלום טובה וברכה עלינו על כל ישראל בארצנו הקדושה ובכל מקום שהם.

(ממכתב ימי הסליחות להאלוף חיים בר לב רמטכ"ל – אג"ק חכ"ה)

עצם העמידה להגן על ארץ הקודש ועל גוי קדוש הדר בה עד כדי מסירת נפש בפועל ממש - הרי זו זכות גדולה ביותר, כי אין דבר נעלה יותר מאשר מסירת נפש בפועל ממש. ואם כן, עבור פעולה זו עצמה ראויים לנסים גלויים.

(משיחת י"ג תמוז תשמ"ב)

כ. ניחום אחרי נפילת חיילים הי"ד

ואשרי חלקה שזכתה וגם הצליחה לעודד נפשות רבות מבנות ישראל, אשר כל אחת ואחת מהן בת שרה רבקה רחל ולאה, במעמדן המיוחד שאבדו בעליהם (תבדלנה לחיים טובים). ובודאי ובודאי נאמנים דברי חכמינו ז"ל "הוא נענה תחלה", שיעודדה השם יתברך ויתעלה ויחזק רוחה במצבה היא.

והרי לו נתכנו עלילות ואך הוא היודע טעמי הנהגתו בעולמנו זה, אלא שברור וידוע שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד. ועל פי המדובר במ"א והכתוב כמה פעמים מגדולי ישראל אין כל פלא כלל אשר נברא אינו מבין הליכות הבורא ית', להיות ואין ערך כלל וכלל ביניהם, פרט באותן הנקודות אשר רצה הבורא בחסדו הגדול וגילה חכמתו ורצונו ועניניו להנבראים.

ואם בכל עניני טוב וקדושה אמרו רז"ל הקב"ה עוזרו, על אחת כמה וכמה בנסיון גדול כהאמור, שלא להרהר אחר מדותיו של הבורא באסון אבדת בעל ואב לילדים. ועזר הקב"ה, שהוא אלקים אמת, בודאי שגם העזר, ובנידון האמור התנחומים, מבוססים על האמת, אף שנעלמה מאתנו ההבנה בזה.

תקותי חזקה על פי הידיעות שקבלתי ממפעלה הנעלה בעבר – שביתר שאת וביתר עוז תפעול בזה בימים יבואו, וכמים הפנים לפנים תתעוררנה גם הנשים שבאה עמהן בקישור להשתתף ולעזור במפעל זה ולעשות כמותה, וביחד תרחיבנה הצנורות לקבלת ברכת השי"ת בכל המצטרך לכל אחת ואחת מהן ובני ביתן שיחיו,

על ידי ההתחזקות בהנהגה יום-יומית על פי תורתנו תורת חיים הנתונה מאלקים חיים, ובנקודה הפנימית – לגדל את ילידיהן שי' לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך הרחבה.

(ממכתב למרת שפרה יהודית מרוזוב ערב י"ט כסלו תשכ"ח – אג"ק חכ"ה)

נצטערתי רבות לראות בעתון ע"ד האבדה הגדולה בהלקח ממנו בנו הרך ע"ה. ואין אתנו יודע עד מה מדרכי הבורא, אשר בעת המלחמה ובעת הסכנה ניצלו, ואדרבה כב' הי' מאלו שהנחילו הנצחון לעמנו בני ישראל נגד שונאינו, רבים ביד מעטים וכולי, והנה דוקא בבית ובעת מנוחה – ארע אסון כזה. אבל מצד שני אין כל פלא שאין נברא מבין דרכי הבורא, כיון שאינו בערך כלל. והרי אין מתפלאים כשאין ילד קטן מבין להליכות והנהגות חכם גדול ובא בשנים, אף שההבדל ביניהם הוא רק יחסי.

(ממכתב למר אריאל שרון י"ג תשרי תשכ"ח – אג"ק חכ"ה)

התבוננות במצב אה"ק המוקפת אויבים ושונאים ובכ"ז קיימת ומתבססת, א"א שלא תביא להכרה אשר לא ינום ולא יישן ה' שומר ישראל ונותן הוא כח ועצמה לצה"ל וכו',

ולמרות שכמה מהמובחרים שבהם נפלו בקרב, ה' ינקום דמם, – נפל פחד צה"ל על האויבים כו' – וזה גם מביא לבטחון בה' גם בחיים הפרטים של איש ואשה הישראלים.

מהסגולות לחיזוק בבטחון – מזוזות (בדוקות) בכל הפתחים.

(הוספה על מכתב ז' אדר תשל"א – אג"ק חכ"ז)

לשאלות הילדים שי' שכותבת תסבירם (כפי האמת) שישנם נשמות טהורות כל כך שהשם יתברך רוצה שיהיו בשמים, לאחרי שהשלימו שליחותם בארץ והגינו על בני ישראל הדרים בארץ ישראל, ובשמים הם ממליצים טוב על כל הקרובים אליהם ובפרט על הילדים שלהם ומבקשים מהשם שיצליחו הילדים בלימודם ובהנהגה כו' וכשהילדים מתנהגים כן – הרי זה נחת ותענוג להנשמה שהיא חי' וקיימה וכו'.

(מענה לאשה ששאלה

כיצד להסביר לילדי' שמות אביהם בקרב אף הוא רצון ה' – אג"ק חכ"ט)

אשר להערתה-שאלתה במכתבה מהו הביאור להסבל והצער וכו' של הנ"ל, באמת הרי זה חלק משאלה כללית מהו הביאור והטעם למציאות הצער והסבל בעולם בכלל, שהרי בורא עולם ומנהיגו הוא עצם הטוב, ובסגנון הידוע, מטבע הטוב להיטיב.

וכמה נסיונות נעשו בפתרון שאלה האמורה, ומהם מהעקריים והמובנים ביותר הוא בלשון הכתוב: החקר אלו-ה תמצא וכו' וכו, 'שבספר איוב, שהוא אחד מכתבי-קודש שלנו, שכל נקודתו בשאלה האמורה במענה ופתרון שלה, שלכן פלא קצת על השואלים שאלות האמורות, כאילו לא נשאלו ולא נידונו וכו'.

ועוד להוסיף אשר בודאי שהאמונה בהשי"ת היא בטבע כל איש ואשה הישראלים ועד לתינוק ותינוקת, שזה מכריח שבודאי ישנו ביאור פשוט ומתקבל בשכלם של תינוקות גם כן. ואמנם ישנו גם ביאור שכזה, והוא ובהקדם דוגמא הידועה: משל לאיש שאין לו כל ידיעה כלל בחכמת הרפואה וטיפול רפואי, ונכנס

למחלקת הניתוחים שבבית חולים, ורואה קבוצת אנשים לבושי לבנים ועל פניהם מסוה, ובידיהם כל מיני סכינים ואזמלים וכלים מכלים שונים, ועומדים סביב איש המונח על שולחן כשידיו ורגליו קשורות אליו ברצועות, והאנשים לבושי המדים מרדימים את האיש ומנתחים אותו, ודמו שותת וכו' וכו'. שבודאי יזדעזע זה האיש שנזדמן לשם למראה עיניו ויזעיק את כל הסביבה למעשה איום כזה וכו' וכו'. ואין פלא שהרי אין לו כל מושג ניתוח מה הוא, שאף שהוא גורם נזק קל לפי שעה, מציל הוא את חיי האדם ומביאו לחיים בריאים ושלמים עשירות בשנים, וגם אין הדבר מתקבל בשכלו שאיך אפשר הדבר שעל ידי שפוצעים את הגוף והגוף שותת דם ולאחרי זה סובל כאבים וגם בשעת מעשה מוכרחים להרדימו וכו', הרי לכאורה אין מקום לומר שדוקא על ידי זה יתרפא הגוף ויהי' בריא ויוסיף חיים.

הנמשל בנידון שלנו מובן. שהרי בן אדם אינו יודע אלא המתרחש למראה עיניו משך חייו עלי אדמות, שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה והיו ימיו מאה ועשרים שנה, ואין לו מושג מה שהי' לפני זה ומה שיהי' לאחרי זה, אשר בערך הזמן שלאחרי ה"ניתוח" (הסבל והצער) הרי זה רגע קטן, ואיך זה אפשר שיהי' חשבוננו חשבון צדק?

ואם תמצא לומר הרי זה ביאור לא רק בשביל תינוקות כי אם אמתי מצד עצמו. ויש עוד להאריך בזה, ואין כאן מקומו.

וראוי לצטט בכגון זה דברי רבנו הזקן (אף שכתבם בנוגע לשאלה אחרת) וזה לשונו הקדוש: "היא אמונה פשוטה בסתם כללות ישראל ומסורה בידם מאבותיהם הקדושים שהלכו

בתמימות עם ה' בלי לחקור בשכל אנושי ענין האלקות אשר הוא למעלה מהשכל עד אין קץ".

בברכת הצלחה רבה בפעולותי' הכי נעלות בהתאם למדתו של הקב"ה עליו נאמר יתום ואלמנה יעודד, ולב אלמנות ירנן, ובכללות עניני' הפרטיים וגם הכלליים בכל הכתוב לעיל, ולבשורות טובות.

(ממכתב למרת שפרה מרחוב י"ג חשון תשל"ב- אג"ק חכ"ז)

כא. תביעת "עד מתי"

בקשר לרצח בקראון הייטס

יש להדגיש את גודל הענין דקידוש השם ברבים שבמאורע זה, ועוד ועיקר, לזעוק להקב"ה על אריכות הגלות, "עד מתי"... ולבקש ולדרוש ולעשות כל מה שאפשר שתיכף ומיד תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", "ומתחיל מצדיקים שקמים לתחי', וביניהם ובתחילתם האשה צדקנית שנהרגה על קידוש השם, שתיכף ומיד תיפגש נשמה בגוף עם משפחתה וילדי', ותמשיך לחנכם ולגדלם לתורה לחופה ולמעשים טובים, מתוך שמחה וטוב לבב.

. . לאחרי כל העילויים וההפלאות שבקידוש השם ברבים, כיון שכבר יצאו י"ח ("די והותר") מסירת נפש על קידוש השם ע"י הגזירות ושמדדות שהיו במשך הגלות המר והארוך, עד לדורנו זה – זועקים בנ"י להקב"ה: "עד מתי...?!?" היתכן שלאחרי אריכות הגלות המר זקוקים עדיין למסירת נפש על קידוש השם של אשה צעירה אמא לילדים קטנים...?!?

גם אם רצונו של הקב"ה ב"נחת רוח" ממסירת נפש – הרי, נוסף לכך שכבר יצאו י"ח מס"נ במשך כל הדורות שלפנ"ז, מספיקה המסירת נפש של בנ"י בכך שנמצאים עוד רגע אחד בגלות!

בנ"י נמצאים כבר בגלות יותר מאלף ותשע מאות שנה ומשיח צדקנו עדיין לא בא!... כבר סיימו כל עניני העבודה דזמן הגלות,

וכבר נעשו כל הפעולות בכל האופנים האפשריים (כולל ובמיוחד ע"י השמחה בחודש אדר במשך ששים יום), ולא יודעים מה ניתן לעשות עוד, ואעפ"כ, עובר עוד שבוע, עוד יום ועוד רגע, ועדיין לא באה הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש! ולא עוד אלא שניתוסף מאורע הכי חמור שיכול להיות בזמן הגלות – שאשה בישראל ואם לילדים קטנים צריכה למסור נפשה על קידוש השם!

(משיחת ט' אדר תשנ"ב – מוגה)

מצד השכל אין מקום כלל לענין הגלות: לשם מה צריכים את כל "מאטערניש" .. דשכינתא בגלותא, משיח בגלותא, וכל אחד ואחת מישראל בגלותא... ובאופן דהולך ומוסיף – שלא למעליותא, "בכל יום ויום ... מרובה כו' משל חבירו"?

לעתיד לבוא תתגלה מעלת הגלות, אבל בזמן הזה – אין זה בגילוי. דהנה אף שכל עניני התורה, "תורה אור", הם באופן של גילוי, ועד שכו"כ ענינים באים בהבנה והשגה בשכלו של האדם, אפילו בשכל האנושי, ועאכו"כ בשכל דנה"א – הרי ענין זה (ביאור מעלה הגלות) אינו בגילוי, ועד שאינו יכול לבוא לידי גילוי, מכיון שענין הגלות בכללותו, ובפרט הגלות דעקבתא דמשיחא, לאחרי שכבר עברו יותר מ-1900 שנה... ועדיין לא נושענו ... אין לו מקום כלל... בכל סדר ההשתלשלות... ובלשון הידוע: "ליבא לפומא לא גליא" – אפילו לפומא של הקב"ה כביכול!..

וטעם הדבר (שהקב"ה העלים ענין זה) – מכיון שרצונו של הקב"ה שיהודי יבקש ויצעק באמתיות... "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח. . כי לישעתך קוינו כל היום"... ואם תהי' איזו

נקודה בשכל דנה"א (אפילו בנקודת השכל בלבד...) ששם מובן שיש ענין טוב בגלות ... שוב לא יוכל לצעוק "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" באמיתיות ובכל ה"שטורעם"!

הקב"ה רוצה אמנם שיהודי יאמין באמונה פשוטה... ש"טוב וישר הוי"..."... ויאמין שלעת"ל יאמרו "אודך הוי' כי אנפת בי", אבל ח"ו שענין זה יונח בשכל (אפילו בנקודת השכל בלבד), שהרי אז לא יוכל לקיים את רצונו של הקב"ה לצעוק באמיתיות "כי לישועתך קוינו כל היום", כל רגע ורגע שביום!

ונמצא, שתובעים מיהודי דבר והיפוכו: מצד אחד עליו להאמין שלעת"ל יאמרו "אודך הוי' כי אנפת בי", וביחד עם זה – עליו לצעוק בכל כוחות נפשו האלוקית שרצונו לצאת מהגלות!...

(משיחת ליל הושע"ר תשד"מ)

מוקדש
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר

ולזכות
התלמידים השלוחים ברחבי תבל
שיצליחו במילוי שליחותם למלאות הכונה
מתוך מנוה"נ ומנוה"ג שמחה וטוב לבב

נתרם ע"י הרוצה בעילום שמו

לע"נ

הבחור התמים הקדוש

בנימין הי"ד

בן יבלחט"א

הרב נתנאל מענדל שלמה שליט"א

לייב

נהרג על קידוש ה' ביום שמחת תורה

כ"ב תשרי ה'תשפ"ד

במסרו את נפשו להצלת אחינו בני ישראל

ת.נ.צ.ב.ה

